UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

24 päivänä kesäkuuta 2015 *

Ympäristö — Otsonikerroksen suojelu — Fluoratut kasvihuonekaasut — Asetus (EU) N:o 517/2014 — Fluorihiilivetyjen markkinoille saattaminen — Viitearvon määrittäminen — Kiintiöiden jakaminen — Perusteluvelvollisuus — Laskentamenetelmä

Asiassa T-847/14,

GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH, kotipaikka Hampuri (Saksa), edustajanaan asianajaja D. Lang,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään C. Hermes ja K. Mifsud-Bonnici,

vastaajana,

jossa unionin yleistä tuomioistuinta vaaditaan kumoamaan fluoratuista kasvihuonekaasuista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 517/2014 mukaisesta viitearvojen määrittämisestä 1 päivän tammikuuta 2015 ja 31 päivän joulukuuta 2017 väliselle ajalle kutakin tuottajaa tai maahantuojaa varten, joka on ilmoittanut fluorihiilivetyjen markkinoille saattamisesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti, 31.10.2014 annettu komission täytäntöönpanopäätös 2014/774/EU (EUVL L 318, s. 28) kantajaa koskevilta osiltaan,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Papasavvas (esittelevä tuomari) sekä tuomarit N. J. Forwood ja E. Bieliūnas,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andova,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 8.5.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

Asian tausta

1 Fluorihiilivedyt ovat yksi sellaisten fluorattujen kasvihuonekaasujen ryhmistä, joita käytetään muun muassa jäädytys- ja ilmastointijärjestelmissä, aerosoleissa ja eristysvaahtojen valmistuksessa.

2 Kantaja GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH on erikoiskaasujen alalla toimiva saksalainen yritys. Se ei tuota fluorihiilivetyjä mutta tuo niitä kolmansista maista ja jäsenvaltioista, ja tämän jälkeen se saattaa ne markkinoille pääasiallisesti Euroopan unioniin sijoittautuneille yrityksille.

3 Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto antoivat kasvihuonekaasuja vähentääkseen 16.4.2014 asetuksen (EU) N:o 517/2014 (EUVL L 150, s. 195) fluoratuista kasvihuonekaasuista ja asetuksen (EY) N:o 842/2006 kumoamisesta (EUVL L 150, s. 195).

4 Niiden fluorihiilivetyjen määrien, jotka voidaan saattaa markkinoille, asteittaista vähentämistä on pidetty tehokkaimpana ja kustannustehokkaimpana tapana vähentää näiden aineiden päästöjä pitkällä aikavälillä.

5 Kyseisen asteittaisen vähentämisen toimeenpanemiseksi asetuksessa N:o 517/2014 säädetään, että Euroopan komissio määrittää enimmäismäärän niille fluorihiilivedyille, jotka voidaan saattaa unionin markkinoille, kullekin tuottajalle ja maahantuojalle viitearvon, joka perustuu niiden fluorihiilivetyjen määrien vuotuiseen keskiarvoon, jotka tuottajat tai maahantuojat ovat ilmoittaneet saattaneensa markkinoille vuosina 2009–2012 (jäljempänä viitearvo), ja kiintiön niille fluorihiilivedyille, jotka niillä on lupa saattaa markkinoille (jäljempänä kiintiö) vuodesta 2015 alkaen.

6 Komissio antoi 31.10.2014 täytäntöönpanopäätöksen 2014/774/EU fluoratuista kasvihuonekaasuista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 517/2014 mukaisesta viitearvojen määrittämisestä 1 päivän tammikuuta 2015 ja 31 päivän joulukuuta 2017 väliselle ajalle kutakin tuottajaa tai maahantuojaa varten, joka on ilmoittanut fluorihiilivetyjen markkinoille saattamisesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti (EUVL L 318, s. 28; jäljempänä riidanalainen päätös).

7 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1 artikla

Viitearvojen määrittäminen

Kiintiöiden jakamista varten tämän päätöksen liitteessä esitetään kutakin maahantuojaa ja tuottajaa varten viitearvot, jotka on laskettu asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti [annettujen tietojen perusteella] vähentämällä vuosina 2009–2012 unionin markkinoille (irtotavarana) saatettujen fluorihiilivetyjen määrien vuosittaisesta keskiarvosta asetuksen
(EU) N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdan a–e alakohdassa esitettyjen poikkeusten soveltamisalaan [kyseisenä kautena] kuuluvien fluorihiilivetyjen (irtotavarana) kokonaismäärä[t], mikäli tiedot ovat käytettävissä.

Tässä artiklassa tarkoitettujen unionin markkinoille irtotavarana saatettujen kaasujen keskimääräinen keskiarvo on laskettu vähentämällä unionin markkinoilla tuotettujen ja niille tuotujen fluorihiilivetyjen (irtotavarana) vuosittaisista kokonaismääristä unionin markkinoilta vietyjen fluorihiilivetyjen (irtotavarana) kokonaismäärät ottaen huomioon vuoden lopussa varastossa olevien kaasujen määrä.”

8 Riidanalaisen päätöksen liitteessä kantajalle myönnetään [*luottamuksellinen tieto*] [1] hiilidioksidiekvivalenttitonnia vastaava viitearvo, ja sille jaetaan vuotta 2015 varten [*luottamuksellinen tieto*] hiilidioksidiekvivalenttitonnia vastaava kiintiö.

9 Kyseisessä liitteessä annetaan myös viitearvoa määritettäessä käytetty laskentakaava, johon sisältyy muun muassa fluorihiilivetyvarastojen vuosivaihteluihin liittyvä muuttuja.

10 Kantaja vaati komissiota 5.11.2014 lähettämässään sähköpostiviestissä selittämään, miksi fluorihiilivetyvarastojen vuosivaihetelu oli otettu huomioon viitearvoa laskettaessa.

11 Komissio vastasi samana päivänä lähettämällään sähköpostiviestillä toteamalla muun muassa, että viitearvo oli määritetty tietyistä fluoratuista kasvihuonekaasuista 17.5.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 842/2006 (EUVL L 161, s. 1) mukaisesti annettujen tietojen perusteella.

12 Kantaja vastasi vielä samana päivänä lähettämällään sähköpostiviestillä todeten, ettei se edelleenkään ymmärtänyt, miksi fluorihiilivetyvarastojen vuosivaihtelu oli otettu huomioon viitearvoa laskettaessa, ja korostaen, että sen mielestä kyseinen vaihtelu oli vaikuttanut sen kannalta epäedullisesti kyseisen arvon laskentaan.

13 Komissio vastasi kantajalle 6.11.2014 lähettämällään sähköpostiviestillä muistuttaen, että sen oli ollut laskettava markkinoille saatetut fluorihiilivetymäärät sellaisten käytettävissä olleiden tietojen mukaan, joissa erityyppisiä varastoja ja niiden alkuperää ei ollut eroteltu toisistaan, ja että se oli tämän takia käyttänyt laskentakaavaa, jolla varastoja käsiteltiin niiden asemaa huomioon ottamatta. Kyseisestä kaavasta oli ilmoitettu asianomaisille yrityksille, eivätkä nämä – kantaja mukaan lukien – olleet sitä millään tavoin vastustaneet.

14 Kantajan edustaja pyysi 12.12.2012 komissiota muuttamaan riidanalaista päätöstä.

15 Komissio ilmoitti 16.12.2014 kantajan edustajalle, että se vastaisi tälle mahdollisimman pian mutta että sen piti ensin pyytää asiassa oikeudellinen lausunto.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

16 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.12.2014 toimittamallaan kannekirjelmällä nyt esillä olevan kanteen.

17 Samana päivänä jätetyllä erillisellä asiakirjalla se vaati, että tämä kanne käsiteltäisiin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 a artiklan mukaisessa nopeutetussa menettelyssä.

18 Unionin yleinen tuomioistuin (kolmas jaosto) hyväksyi kyseisen hakemuksen 23.1.2015 tekemällään päätöksellä.

19 Unionin yleinen tuomioistuin (kolmas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn, ja se esitti työjärjestyksen 64 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä. Nämä vastasivat esitettyihin kysymyksiin asetetuissa määräajoissa.

20 Kantaja jätti 21.4.2015 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon prosessinjohtotoimien määräämistä koskevan hakemuksen kehottaen tätä muun muassa määräämään, että tietyt asiakirjat oli esitettävä. Komissio jätti tähän prosessinjohtotoimien määräämistä koskevaan hakemukseen liittyvät huomautuksensa asetetussa määräajassa.

1 — Luottamukselliset tiedot poistettu tekstistä.

21 Asianosaisten suulliset lausumat ja niiden vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 8.5.2015 pidetyssä istunnossa.

22 Istunnon jälkeen kantaja esitti erään asiakirjan, josta komissio esitti huomautuksensa asetetussa määräajassa.

23 Suullinen menettely päätettiin 12.5.2015.

24 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen ja sille fluorihiilivetyjen markkinoille saattamista varten vuodelle 2015 jaetun kiintiön, koska vahvistettu viitearvo ja jaettu kiintiö ovat liian alhaisia

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

26 Kantaja esittää kanteensa tueksi kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen perustuu asetuksen N:o 517/2014 rikkomiseen, toinen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja kolmas perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin.

27 Ensiksi on syytä tutkia kolmas kanneperuste.

Kolmas kanneperuste, joka perustuu perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin

28 Kantaja väittää, ettei riidanalaisessa päätöksessä noudateta SEUT 296 artiklassa asetettuja vaatimuksia. Riidanalaisessa päätöksessä ei nimittäin yhtäältä millään tavoin perustella sitä, että varastojen vuosivaihtelut on otettu huomioon. Toisaalta ei ole mahdollista ymmärtää, miten sille myönnetty viitearvo oli laskettu varastojen vuosivaihtelut lisäksi huomioon ottaen, koska kyseistä laskelmaa ei ole perusteltu. Kannekirjelmän liitteessä esitetyissä laskelmissa päädytään lisäksi komission vahvistamasta viitearvosta eroavaan arvoon.

29 Komissio katsoo, että riidanalainen päätös noudattaa SEUT 296 artiklassa asetettuja edellytyksiä. Se kiistää, ettei riidanalaisessa päätöksessä ilmoitettaisi syitä, jotka selittävät, miksi varastojen vuosivaihtelut on otettu huomioon. Kyseinen huomioon ottaminen perustui nimittäin asetuksen N:o 517/2014 16 artiklan 1 kohtaan, ja sen asiayhteyteen viitataan riidanalaisen päätöksen viidennessä perustelukappaleessa. Toisaalta se kiistää väitteen, jonka mukaan viitearvon laskentatapa olisi käsittämätön. Käytetty menetelmä nimittäin selvitetään riidanalaisen päätöksen 1 artiklan toisessa kohdassa, ja kyseinen arvo on asianmukaisesti määritetty. Sitä vastoin kannekirjelmän liitteessä esitetyt laskelmat ovat virheellisiä.

30 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklassa tarkoitettujen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimen luonteen mukaisia ja niistä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen antaneen unionin toimielimen päättely siten, että niille, joita

toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden (ks. tuomio 24.11.2005, Italia v. komissio, C-138/03, C-324/03 ja C-431/03, Kok., EU:C:2005:714, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Tätä vaatimusta perusteluvelvollisuuden täyttymisestä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, tai muilla henkilöillä, joita se koskee suoraan ja erikseen, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, täyttävätkö päätöksen perustelut SEUT 296 artiklassa asetetut vaatimukset, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. edellä 30 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:C:2005:714, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Oikeuskäytännössä on myös katsottu, että täytäntöönpanotoimi täyttää perusteluvelvollisuudelle asetetut edellytykset silloin, kun siinä viitataan nimenomaisesti sen asetuksen säännöksiin, jonka perusteella toimi on annettu, ja siitä siten ilmenevät kyseisen toimen antamisen taustalla olevat perusteet (ks. tuomio 20.9.2012, Puola v. komissio, T-333/09, EU:T:2012:449, 88 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Nyt esillä olevassa asiassa on aluksi syytä todeta, että riidanalainen päätös on asetukseen N:o 517/2014 perustuva täytäntöönpanopäätös, jossa sen toisesta viittauskappaleesta ilmenevin tavoin viitataan kyseisen asetuksen 16 artiklan 1 kohtaan, jossa säädetään, että komissio määrittää viimeistään 31.10.2014 täytäntöönpanosäädöksillä kullekin tuottajalle tai maahantuojalle, joka on toimittanut asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan mukaisesti tietoja, viitearvon, joka perustuu vuotuiseen keskiarvoon niistä fluorihiilivetyjen määristä, jotka tuottaja tai maahantuoja on ilmoittanut saattaneensa markkinoille vuosina 2009–2012 (jäljempänä viitekausi).

34 Tämän jälkeen on korostettava, että riidanalaisen päätöksen neljännessä perustelukappaleessa todetaan, että viitearvojen laskeminen perustuu vuotuiseen keskiarvoon niistä fluorihiilivetyjen määristä, jotka tuottajat tai maahantuojat ovat ilmoittaneet saattaneensa markkinoille viitekauden aikana, lukuun ottamatta niiden fluorihiilivetyjen määriä, joita käytetään asetuksen
N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdassa mainittuihin tarkoituksiin kyseisenä aikana, käytettävissä olevien tietojen perusteella.

35 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan ensimmäisessä kohdassa todetaan myös, että kiintiöiden jakamista varten tämän päätöksen liitteessä esitetään kutakin maahantuojaa ja kutakin tuottajaa varten viitearvot, jotka on laskettu asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti annettujen tietojen perusteella vähentämällä unionin markkinoille (irtotavarana) saatettujen fluorihiilivetyjen määrien vuosittaisesta keskiarvosta asetuksen (EU) N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdan a–e alakohdassa esitettyjen poikkeusten soveltamisalaan kyseisenä kautena kuuluvien fluorihiilivetyjen (irtotavarana) kokonaismäärät, mikäli tiedot ovat käytettävissä.

36 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan toisessa kohdassa täsmennetään, että tässä artiklassa tarkoitettujen unionin markkinoille irtotavarana saatettujen kaasujen vuosittainen keskiarvo on laskettu vähentämällä unionin markkinoilla tuotettujen ja niille tuotujen fluorihiilivetyjen (irtotavarana) vuosittaisista kokonaismääristä unionin markkinoilta vietyjen fluorihiilivetyjen (irtotavarana) kokonaismäärät ottaen huomioon vuoden lopussa varastossa olevien kaasujen määrä.

37 Riidanalaisen päätöksen liitteessä puolestaan esitetään, että viitearvo (RV) lasketaan seuraavalla kaavalla: RV = keskiarvo [2009–2012] (POM – EX), (POM – EX) määritetään vuosittain ja siitä lasketaan 4 vuoden keskiarvo. Siinä täsmennetään, että POM = markkinoille irtotavarana saatetut kaasut (tämä on laskettu seuraavaa kaavaa käyttäen: P + I – E + Δs, jossa P on tuotanto, I on tuonti, E on suora vienti, Δs on ero varastoissa vuoden lopussa eli varastoissa 1 päivänä tammikuuta 20xx–31

päivänä joulukuuta 20xx), ja että EX = irtotavarana olevat kaasut, jotka käytettävissä olevien tietojen perusteella kuuluvat asetuksen N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdan a–e alakohdan mukaisten poikkeusten soveltamisalaan.

38 Ensiksi on siis todettava, että edellä mainittu huomioon ottaen riidanalainen päätös on perusteltu oikeudellisesti riittävällä tavalla siltä osin kuin se koskee viitearvon määrittämistä ja komission tämän arvon määrittämisessä käyttämää menetelmää. Nämä ilmenevät nimittäin erittäin selvästi ja yksiselitteisesti kyseisestä päätöksestä. Kantaja on siis väärässä väittäessään, ettei sille myönnetyn viitearvon laskentatapaa ole perusteltu.

39 Siitä, että varastojen vuosivaihtelu otettiin huomioon viitearvoa määritettäessä, on toiseksi syytä todeta, että riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että komissio laski unionin markkinoille irtotavarana saatettujen fluorihiilivetyjen määrien vuosittaisen keskiarvon vähentämällä unionin markkinoilla tuotettujen ja niille tuotujen fluorihiilivetyjen (irtotavarana) vuosittaisista kokonaismääristä unionin markkinoilta vietyjen fluorihiilivetyjen (irtotavarana) kokonaismäärät ottaen huomioon varastojen vuosivaihtelun. Riidanalaisessa päätöksessä sen enempää kuin asetuksessa N:o 517/2014 – johon siinä viitataan – ei kuitenkaan ole perusteltu, miksi juuri viimeksi mainittu muuttuja otettiin huomioon. Tältä osin ei voida väittää, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa olevalla viittauksella ”asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti” annettuihin tietoihin perusteltaisiin kyseisen muuttujan huomioon ottaminen. Vaikka kyseisellä viittauksella voidaankin osoittaa viitearvon laskennassa käytettyjen tietojen alkuperä, sillä ei esitetä niitä erityisiä syitä, joiden vuoksi varastojen vuosivaihtelu otettiin huomioon kyseisessä laskennassa. Koska komission määrittämä viitearvo ja sen tätä varten käyttämät menetelmät tästä huolimatta ilmenevät oikeudellisesti riittävällä tavalla riidanalaisesta päätöksestä, ei voida vaatia, että komissio ilmoittaisi ne erityiset perustelut, joiden vuoksi kyseiset menetelmät sisältävät erityisen muuttujan, tämän kuitenkaan estämättä unionin tuomioistuimia harjoittamasta tuomioistuinvalvontaa sen suhteen, onko kyseisen muuttujan huomioon ottaminen viitearvoa määritettäessä ollut perusteltua. Kaiken lisäksi komission ja kantajan välinen viestintä, joka tapahtui riidanalaisen päätöksen antamisen jälkeen mutta ennen nyt esillä olevan kanteen nostamista, koski erityisesti tätä kysymystä, ja komissio vastasi etenkin varastojen vuosivaihtelun huomioon ottamista koskevaan kysymykseen, joten kantajalle annettiin mahdollisuus ymmärtää kyseisen huomioon ottamisen syyt ja riitauttaa sen perusteltavuus kyseisellä kanteella, kuten ensimmäistä kanneperustetta tutkittaessa on todettu.

40 Perustelusta, jossa kantaja väittää pääasiallisesti, että vaikka varastojen vuosivaihtelut otetaan huomioon, riidanalaisessa päätöksessä esitetyn laskentakaavan mukaan tehdyn laskelman tulos olisi erilainen, on todettava, ettei se liity riidanalaisen päätöksen perusteluihin vaan sen perusteltavuuteen, joten se on tämän kanneperusteen yhteydessä tehottomana hylättävä.

41 Edellä esitetystä seuraa, että kolmas kanneperuste on hylättävä.

Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan asetusta N:o 517/2014 on rikottu

42 Kantaja väittää, että komissio on rikkonut asetusta N:o 517/2014 ottamalla kantajalle myönnettyä viitearvoa laskiessaan huomioon fluorihiilivetyvarastojen vuosivaihtelun, mikä oli väärin, sillä sen olisi pitänyt ottaa huomioon tosiasiallisesti markkinoille saatetut fluorihiilivetymäärät, jotka tässä tapauksessa vastasivat maahantuotujen ja vietyjen fluorihiilivetymäärien välistä erotusta. Sen väitteensä tueksi, jonka mukaan kyseisen vaihtelun huomioon ottamista ei voida mitenkään perustella, kantaja nojautuu kyseisen asetuksen sanamuotoon ja sen historialliseen, systemaattiseen sekä teleologiseen tulkintaan. Kantajan mukaan kyseisen vaihtelun huomioon ottamisella ei kantajan kaltaisten maahantuojien ja viejien, jotka eivät ole tuottajia eivätkä käyttäjiä, kannalta ole mitään yhteyttä markkinoille tosiasiallisesti saatettuihin määriin, kuten se väittää esittämiensä esimerkkitilanteiden osoittavan. Kyseisellä huomioon ottamisella alennetaan tässä tapauksessa kantajalle myönnettyä viitearvoa, jonka piti olla vähintään [*luottamuksellinen tieto*] hiilidioksidiekvivalenttitonnia eikä [*luottamuksellinen tieto*] hiilidioksidiekvivalenttitonnia, jonka komissio pysytti.

43 Komissio katsoo, että riidanalaisessa päätöksessä määritetty ja sovellettu viitearvon laskentamenetelmä on asetuksen N:o 517/2014 mukainen. Kyseisen arvon on nimittäin perustuttava yhtäältä viitekauden aikana asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin markkinoille saatettuihin määriin ja toisaalta määriin, jotka tuottaja tai maahantuoja on asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan nojalla ilmoittanut saattaneensa markkinoille. Nämä viimeksi mainitun asetuksen mukaisesti ilmoitetut tiedot eivät heijasta täysin markkinoille saatettuja määriä, sillä tietoja on käytettävissä pelkästään valmistuksesta, tuonnista, viennistä ja varastojäämistä. Lainsäätäjä oli näin ollen jättänyt komissiolle harkintavaltaa viitearvon laskemista varten säätämällä, että tämän on perustuttava ilmoitettuihin tietoihin. Riidanalaisen päätöksen 1 artiklan toisessa kohdassa vahvistettu menetelmä on näiden vaatimusten sekä asetuksen N:o 517/2014 16 artiklan 1 kohdan sanamuodon, asiayhteyden ja tavoitteen mukainen. Kantajan esittämät esimerkkitilanteet perustuvat virheellisiin laskelmiin.

44 Tältä osin on korostettava, että asetuksen N:o 517/2014 tavoitteena on sen 13 ja 14 perustelukappaleen mukaan niiden fluorihiilivetyjen määrien, jotka voidaan saattaa unionin markkinoille, asteittainen vähentäminen, jotta näiden aineiden päästöjä voitaisiin vähentää pitkällä aikavälillä.

45 Asetuksessa N:o 517/2014 säädetään tämän vuoksi, että komissio jakaa kullekin tuottajalle ja maahantuojalle fluorihiilivetyjen markkinoille saattamista koskevan kiintiön viitearvon ensin määritettyään.

46 Kuten asetuksen N:o 517/2014 16 artiklan 1 kohdata ilmenee, kyseinen viitearvo perustuu niiden fluorihiilivetymäärien vuotuiseen keskiarvoon, jotka tuottaja tai maahantuoja, joka on toimittanut asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan mukaisesti tietoja, on ilmoittanut saattaneensa markkinoille viitekauden aikana, lukuun ottamatta tiettyjä fluorihiilivetymääriä, jotka on tarkoitettu asetuksen N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdassa säädettyyn käyttötarkoitukseen.

47 Asetuksen N:o 517/2014 liitteessä V vahvistetaan, että fluorihiilivetyjen markkinoille saattamista koskeva viitearvo on laskettava käyttämällä perustana tuottajien ja maahantuojien viitekaudella unionin markkinoille saattamien fluorihiilivetyjen määriä, lukuun ottamatta sellaisten fluorihiilivetyjen määrää, jotka on saatavilla olevien tietojen mukaan käytetty samalla kaudella 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun käyttötarkoitukseen.

48 Tästä seuraa, että asetuksessa N:o 517/2014 säädetään, että tuottajalle tai maahantuojalle myönnetty viitearvo on sidoksissa yhtäältä viitekauden aikana unionin markkinoille saatettujen fluorihiilivetyjen määriin ja toisaalta kyseisen asetuksen 15 artiklan 2 kohdassa esitettyjen poikkeusten soveltamisalaan kuuluviin määriin.

49 Näin siis riidanalaisen päätöksen 1 artiklan ensimmäisessä kohdassa, jossa säädetään, että kunkin maahantuojan ja kunkin tuottajan viitearvot on laskettava asetuksen N:o 842/2006 mukaisesti vähentämällä viitekautena unionin markkinoille saatettujen fluorihiilivetyjen määrien vuosittaisesta keskiarvosta asetuksen N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdan a–e alakohdassa esitettyjen poikkeusten soveltamisalaan samana kautena kuuluvien fluorihiilivetyjen kokonaismäärä, mikäli tiedot ovat käytettävissä, toistetaan pääasiallisesti perusteet, jotka ovat samoja kuin asetuksessa N:o 517/2014 viitearvon laskemista varten säädetyt perusteet.

50 Kantaja riitauttaa nyt esillä olevassa asiassa sen, että komissio otti huomioon fluorihiilivetyvarastojen vuosittaisen vaihtelun eli riidanalaisen päätöksen liitteessä esitetyssä kaavassa olevan Δs-arvon, kun se laski tälle myönnettyä viitearvoa ja tarkemmin ottaen tämän viitekautena markkinoille saattamia fluorihiilivetymääriä.

51 Tässä suhteessa on todellakin todettava, että – kuten riidanalaisen päätöksen 1 artiklan toisesta kohdasta ja sen liitteestä ilmenee – tuottajien ja maahantuojien viitekautena markkinoille saattamat fluorihiilivetymäärät on laskettu laskemalla yhteen tuotetut määrät, maahantuodut määrät ja varastojen vuosittaisen vaihtelun jäännös ja vähentämällä sitten viedyt määrät.

52 Kuten kantaja yhtäältä korostaa, yhdessäkään asetuksen N:o 517/2014 säännöksistä ei nimenomaisesti säädetä, että erot varastojen vuosittaisessa vaihtelussa olisivat tietoja, jotka on otettava huomioon viitearvoa määritettäessä.

53 Toisaalta ei ole näytetty toteen, että erot varastojen vuosittaisten vaihtelujen jäännöksissä olisivat merkityksellinen peruste määritettäessä niitä fluorihiilivetymääriä, jotka on asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin ”saatettu markkinoille”, erityisesti kun kyse on yrityksistä, jotka – kuten kantaja – eivät tuota eivätkä käytä fluorihiilivetyjä ja jotka pelkästään tuovat niitä maahan myydäkseen ne tai viedäkseen ne sitten unionin ulkopuolelle.

54 Tässä suhteessa on ensinnäkin todettava, että asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa ”markkinoille saattamisella” tarkoitetaan toimittamista ensimmäisen kerran unionissa toiselle osapuolelle tai saattamista toisen osapuolen saataville vastiketta vastaan tai vastikkeetta tai tuottajan omiin tarkoituksiinsa tapahtuvaa käyttöä varten, ja se sisältää luovutuksen vapaaseen liikkeeseen unionissa. Yhteisön tullikoodeksista (uudistettu tullikoodeksi) 23.4.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 450/2008 (EUVL L 145, s. 1) 129 artiklan mukaan taas luovutus vapaaseen liikkeeseen sisältää mahdollisten maksettavien tuontitullien kantamisen, tarvittaessa muiden maksujen kantamisen näiden maksujen kantamisesta voimassa olevien asiaankuuluvien säännösten mukaisesti, kauppapoliittisten toimenpiteiden sekä kieltojen ja rajoitusten soveltamisen, jollei niitä ole pitänyt soveltaa jo aiemmin, ja tavaroiden maahantuontia koskevien muiden muodollisuuksien suorittamisen. Sen mukaan muiden kuin yhteisötavaroiden luovutus vapaaseen liikkeeseen antaa niille yhteisötavaroiden tullioikeudellisen aseman. Tässä yhteydessä on todettava, että asianosaiset olivat unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen vastatessaan yhtä mieltä myöntäessään, että asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa oleva käsite vapaaseen liikkeeseen luovutus on sama kuin asetuksen N:o 450/2008 129 artiklassa käytetty käsite. Tästä seuraa, että niiden kantajan maahantuomien fluorihiilivetymäärien, jotka täyttävät asetuksen N:o 450/2008 129 artiklassa asetetut edellytykset, on katsottava olevan vapaaseen liikkeeseen luovutettuja ja näin ollen asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdan mukaisesti ”markkinoille saatettuja”.

55 Toiseksi on tärkeää täsmentää, ettei asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdasta ilmene eikä siitä voida päätellä, että vapaaseen liikkeeseen luovutettujen fluorihiilivetymäärien on lisäksi oltava tosiasiallisesti myytyjä, jotta niitä voitaisiin pitää ”markkinoille saatettuina”, joten vapaaseen liikkeeseen luovutettuja määriä, jotka on varastoitu tai joita ei vielä ole myyty, ei voitaisi ottaa huomioon. Mikään muukaan asetuksen N:o 517/2014 säännöksistä ei mahdollista sitä, että kyseistä artiklaa tulkittaisiin näin. Komissio ei muuten näin väitäkään.

56 Kolmanneksi on todettava, ettei – kuten komissio korostaa – asetuksessa N:o 842/2006 määritellä ”markkinoille saattamisen” käsitettä samalla tavoin kuin asetuksessa N:o 517/2014. Vaikka näet kyseiset määritelmät ovatkin pääpiirteissään samanlaiset, nämä kaksi asetusta eroavat toisistaan kuitenkin siinä, että ensin mainitussa viitataan ”tuontiin yhteisön tullialueelle”, kun taas toiseksi mainitussa viitataan ”luovutukseen vapaaseen liikkeeseen unionissa”. Kun kaikkia maahantuotuja fluorihiilivetymääriä pidetään asetusta N:o 842/2006 sovellettaessa markkinoille saatettuina, asetusta N:o 517/2014 sovellettaessa tällaisina pidetään vain maahantuotuja ja vapaaseen liikkeeseen luovutettuja fluorihiilivetymääriä.

57 Lisäksi on myönnettävä, että asetuksen N:o 517/2014 liitteessä V, jossa täsmennetään viitearvon laskentatapa, todetaan kyseisen laskentatavan perustuvan ”saatavilla olevien tietojen pohjalta” fluorihiilivetymääriin, jotka tuottajat ja maahantuojat ovat saattaneet markkinoille unionissa viitekauden tai kiintiöiden jakokauden aikana. Kun asetus N:o 517/2014 luetaan kokonaisuudessaan, selviää, että näitä tietoja olivat asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan nojalla annetut tiedot, jotka on toimitettava muodosta, jossa tiettyjen fluorattujen kasvihuonekaasujen tuottajien, maahantuojien ja

viejien on toimitettava selvitys Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti 17.12.2007 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 1493/2007 (EUVL L 332, s. 7), säädetyissä muodoissa.

58 Näissä tiedoissa ei mainita maahantuotuja ja vapaaseen liikkeeseen luovutettuja fluorihiilivetymääriä, joita olisi asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdan mukaisesti pidettävä markkinoille saatettuina, koska ainoastaan tuotetut, maahantuodut, viedyt ja varastoidut määrät oli ilmoitettu tällä perusteella.

59 Se, että asetuksen N:o 517/2014 liitteessä V säädetään, että viitearvo oli laskettava ”saatavilla olevien tietojen pohjalta”, ja että kyseisen asetuksen 16 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kyseinen arvo ”perustuu vuotuiseen keskiarvoon niistä fluorihiilivetyjen määristä, jotka tuottaja tai maahantuoja on ilmoittanut saattaneensa markkinoille”, ei kuitenkaan voi tarkoittaa sitä, että viitearvo oli välttämättä laskettava pelkästään asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan nojalla annettujen tietojen perusteella.

60 Aluksi on todettava, ettei yhdessäkään asetuksen N:o 517/2014 säännöksessä nimenomaisesti säädetä, että viitearvo piti laskea yksinomaan asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan nojalla annettujen tietojen perusteella, eikä myöskään, että kaikkia näitä tietoja oli välttämättä käytettävä kyseisessä laskennassa.

61 Tämän jälkeen on todettava, ettei yhdessäkään asetuksen N:o 517/2014 säännöksessä säädetä, ettei komissio voi tarvittaessa pyytää lisätietoja asianomaisilta yrityksiltä. Komissio on lisäksi istunnossa todennut, ettei asetuksessa N:o 517/2014 tätä nimenomaisesti kielletty. Jos katsottaisiin, kuten komissio väittää, että lainsäätäjä olisi luopunut viitekautta koskevien tietojen vastaanottamisesta ex post, tämä ei tarkoittaisi sitä, että komissiota olisi kielletty vastaanottamasta kyseisiä tietoja, jos ne osoittautuivat tarpeellisiksi markkinoille saatettujen fluorihiilivetymääriä määritettäessä. Lisäksi ei ole näytetty toteen, että siitä asianomaisten yritysten vähäinen määrä huomioon ottaen olisi aiheutunut suuria hallinnollisia kustannuksia, että se olisi viivästyttänyt menetelmän käytön aloittamista tai että se olisi aiheuttanut erityisen manipulaatioriskin, kuten komissio antaa ymmärtää. Joka tapauksessa on todettava, että – kuten komissio unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen 19.5.2014 lähetetyn sähköpostiviestinsä liitteessä toteaa – kyseinen toimielin oli kehottanut asianomaisia yrityksiä toimittamaan sille viitearvon määrittämiseksi tarvittavia tiettyjä tietoja – muun muassa tiedot niistä fluorihiilivetymääristä, jotka oli tuotettu tai maahantuotu asetuksen
N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdassa lueteltuihin tarkoituksiin –, joita ei aiemmin ollut ilmoitettu ja jotka siis eivät olleet käytettävissä. Komission istunnossa tältä osin antamien selitysten perusteella ei ole mahdollista katsoa, ettei myöskään kyseisiä yrityksiä olisi ollut mahdollista pyytää ilmoittamaan sellaiset maahantuotuja ja vapaaseen liikkeeseen luovutettuja fluorihiilivetymääriä koskevat tiedot, joita asetuksen N:o 517/2014 15 artiklan 2 kohdassa lueteltuihin tarkoituksiin tuotettujen tai maahantuotujen fluorihiilivetymäärien tavoin ei ollut ilmoitettu asetuksen N:o 842/2006 nojalla. Tämä ei vahvista pelkästään sitä, ettei komission ollut kiellettyä eikä sen ollut mahdotonta tarvittaessa hankkia tietoja, jotka eivät ex post olleet saatavilla, vaan myös sen, että näin todellakin tapahtui. Tämän lisäksi on täsmennettävä, ettei asianomaisia yrityksiä missään tapauksessa voida moittia siitä, etteivät ne itse olleet viitekauden aikana ilmoittaneet tietoja, joita komissio ei asetuksen N:o 842/2006 nojalla ollut pyytänyt ja joiden merkitys paljastui vasta myöhemmin.

62 Asetusta N:o 517/2014 on tulkittava siten, että komission pitää laskea viitearvo ilmoitettujen (16 artiklan 1 kohta) tai saatavilla olevien (liite V) tietojen perusteella vain silloin, kun nämä tiedot ovat kyseisen arvon määrittämisen kannalta merkityksellisiä. Kyseisen asetuksen tavoitteena on nimittäin vähentää asteittain unionin markkinoille saatettuja fluorihiilivetymääriä. Mainitun tavoitteen vastaista olisi, jos kyseinen laskenta perustettaisiin tietoihin, jotka eivät ole objetiivisesti sidoksissa unionin markkinoille viitekautena saatettuihin fluorihiilivetymääriin, joihin – kuten asetuksesta N:o 517/2014 ilmenee – viitearvojen ja myönnettyjen markkinoille saattamista koskevien kiintiöiden on loppujen lopuksi perustuttava.

63 Tästä seuraa yhtäältä, ettei asetuksella N:o 517/2014 tavoitellun päämäärän mukaista olisi, jos viitearvoa laskettaessa käytettäisiin markkinoille saatettujen fluorihiilivetymäärien määrittämisen kannalta merkityksettömiä tietoja, muun muassa vain sen vuoksi, että kyse on ”saatavilla olevista tiedoista”. Se seikka, että varastoidut määrät ilmoitettiin, ei siis välttämättä tarkoittanut sitä, että ne olisi otettu huomioon, jos niillä ei ollut merkitystä markkinoille saatettujen fluorihiilivetymäärien määrittämisen kannalta katsoen. Näillä samoilla perusteilla merkitystä ei siis ole sillä komission esittämällä seikalla, että riidanalaisen päätöksen viidennessä perustelukappaleessa todetaan, että vertailuarvon määrittämistä rajoittavat asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan mukaisesti raportoituihin tietoihin liittyvät vaikeudet. Tästä seuraa toisaalta, ettei voida myöntää, että siitä, ettei viitearvon laskemiseksi merkityksellisiä tietoja ole saatavilla, seuraisi, ettei kyseinen arvo vastaa markkinoille saatettuja fluorihiilivetymääriä siten kuin asetuksen N:o 517/2014 16 artiklan 1 kohdassa ja liitteessä V edellytetään. Komissio myöntää lainsäätäjän tienneen, että asetuksessa N:o 517/2014 tarkoitetuin tavoin markkinoille saatettujen määrien määrittäminen oli mahdotonta asetuksen N:o 842/2006 nojalla annettujen tietojen perusteella. Komission olisi siis kuulunut pyytää puuttuvia merkityksellisiä tietoja asianomaisilta yrityksiltä.

64 Komission väitteestä, jonka mukaan lainsäätäjä oli jättänyt sille harkinnanvaraa viitearvojen laskemista varten, ei missään tapauksessa voi johtua, että kyseisellä toimielimellä olisi oikeus omaksua laskentamenetelmä, jolla päädyttäisiin siihen, etteivät viitearvot perustu asetuksen N:o 517/2014 mukaisesti markkinoille saatettuihin fluorihiilivetymääriin.

65 Joka tapauksessa komissio ei ole näyttänyt toteen, että varastojen vuosivaihtelujen huomioon ottaminen nyt esillä olevan kaltaisessa tilanteessa mahdollistaisi sen, että asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin markkinoille saatetut fluorihiilivetymäärät on mahdollista määrittää asetuksen N:o 842/2006 6 artiklan nojalla annettujen tietojen perusteella ainakin täsmällisemmin kuin ilman vuosivaihtelujen huomioon ottamista.

66 Komissio ei nimittäin ole esittänyt seikkoja, joiden nojalla olisi mahdollista katsoa, että fluorihiilivetyjä maahantuovan yrityksen, joka ei kuitenkaan niitä tuota, tilanteessa varastojen vuosivaihtelun huomioon ottaminen mahdollistaisi yhdessä maahantuotujen ja vietyjen määrien kanssa asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin markkinoille saatettujen fluorihiilivetymäärien määrittämisen. Näin yksikään seikka ei osoita, että – kun kyse on fluorihiilivetyjen maahantuonnista – varastojen vaihtelulla olisi jonkinlainen yhteys vapaaseen liikkeeseen luovutettuihin ja näin ollen kyseisen asetuksen 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin markkinoille saatettuihin fluorihiilivetymääriin. Asiassa ei siis ole mahdollista katsoa, että kyseisen vaihtelun huomioon ottaminen vaikuttaisi osaltaan siihen, että maahantuojan markkinoille saattamat fluorihiilivetymäärät voidaan määrittää täsmällisemmin kuin ilman tällaista huomioon ottamista.

67 Komission perustelu, jonka mukaan maahantuonnin huomioon ottaminen ilman varastojen vertailun avulla tehtävää korjausta johtaisi siihen, että kaikki maahantuodut – eivätkä ainoastaan vapaaseen liikkeeseen luovutetut – määrät katettaisiin, ja sen perustelu, jonka mukaan asetuksella N:o 517/2014 olevan tavoitteen toteuttamiseksi olisi tarpeen ottaa huomioon varastojen kehitys, eivät vaikuta edellä esitettyihin seikkoihin. On tosin totta, ettei maahantuojan markkinoille saattamia määriä voida vahvistaa yksin maahantuotujen määrien perusteella, koska juuri vapaaseen liikkeeseen luovutettuja fluorihiilivetymääriä voidaan pitää asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin markkinoille saatettuina. On kuitenkin niin, ettei komissio ole oikeudellisesti riittävällä tavalla näyttänyt toteen, että varastojen vuosivaihtelujen huomioon ottaminen mahdollistaisi kyseisen asetuksen tavoitteen edellyttämällä tavalla kantajan kaltaisen yrityksen, joka harjoittaa ainoastaan fluorihiilivedyn maahantuontia ja vientiä, markkinoille saattaman fluorihiilivetymäärän vahvistamisen.

68 Kaiken lisäksi on tärkeää huomauttaa, että kantaja on unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen vastatessaan todennut, että kaikki viitekauden aikana maahantuodut fluorihiilivetymäärät oli luovutettu vapaaseen liikkeeseen. Komissio on istunnossa lausunut, ettei se

kiistänyt tätä toteamusta. Näin ollen ne fluorihiilivetymäärät, jotka kantaja – joka kiistattomasti ei tuota tuollaisia kaasuja – on asetuksen N:o 517/2014 2 artiklan 10 alakohdassa tarkoitetuin tavoin saattanut markkinoille, vastaavat täsmälleen maahantuotujen ja siis vapaaseen liikkeeseen luovutettujen fluorihiilivetymäärien ja vietyjen fluorihiilivetymäärien välistä erotusta. Kun komissio on ottanut huomioon varastojen vuosivaihteluihin liittyvän tiedon, se on määrittänyt viitearvon, joka ei täsmällisesti vastaa kantajan markkinoille saattamia määriä.

69 Kaikesta edellä lausutusta seuraa, että riidanalaisella päätöksellä, jolla on kantajalle myönnettävää viitearvoa laskettaessa otettu huomioon varastojen vuosivaihtelu, rikotaan asetusta N:o 517/2014 ja että komissio on väärässä väittäessään, että sen valitsema menetelmä on kyseisessä asetuksessa asetettujen edellytysten mukainen.

70 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hyväksyttävä, ja riidanalainen päätös on kantajaa koskevilta osiltaan kumottava ilman että toista kanneperustetta olisi tarpeen tutkia tai että kantajan vaatimusta prosessinjohtotoimien toteuttamisesta olisi tarpeen hyväksyä.

Oikeudenkäyntikulut

71 Unionin yleisen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

72 Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Fluoratuista kasvihuonekaasuista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 517/2014 mukaisesta viitearvojen määrittämisestä 1 päivän tammikuuta 2015 ja 31 päivän joulukuuta 2017 väliselle ajalle kutakin tuottajaa tai maahantuojaa varten, joka on ilmoittanut fluorihiilivetyjen markkinoille saattamisesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 842/2006 mukaisesti, 31.10.2014 annettu komission täytäntöönpanopäätös 2014/774/EU kumotaan GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH:ta koskevilta osiltaan.

2) Euroopan komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Papasavvas Forwood Bieliūnas

Julistettiin Luxemburgissa 24 päivänä kesäkuuta 2015.

Allekirjoitukset